

HỒI 27**THIÊN THỨC LƯƠNG DUYÊN****H**

ô Diên Kỳ hừ một tiếng nói:

- May mà người còn có thể nghĩ được điểm này.

Cổ Phi Quỳnh nói:

- Lão gia, ta không đồng ý cách nói như vậy!

Hô Diên Kỳ gượng cười nói:

- Người bị máu ghen làm mê muội, đương nhiên không nghĩ tới những điều đó.

- Lão gia, Điền Bân là truyền nhân y bát của Công Tôn Thái, lời hấn nói không phải giả, cũng không có lý do bán đứng sư phụ của mình.

Hô Diên Kỳ nói:

- Điền Bân tự động nói cho người biết?

- Không phải, ta bức hấn nói ra.

- Phải rồi, người bị tra khảo đương nhiên...

- Ta không hề dùng khảo hình đối với Điền Bân.

- Chuyện đó tạm thời không nói, ta chỉ hỏi phụ thê người một tiếng. Chu Tứ Nương hận Công Tôn Thái không thua gì Thuần Vu Khôn, thế tại sao Công Tôn Thái lại giúp sức cho Chu Tứ Nương?

- Có lẽ là đem công chuộc tội!

- Người đánh giá Chu Tứ Nương quá thấp!

Thuần Vu Khôn nhú mày nói:

- Thế ý của sư phụ là...

- Ý của ta là Công Tôn Thái tư thông với kẻ địch...

Cổ Phi Quỳnh nói:

- Lão gia đã cho rằng Công Tôn Thái tư thông với địch là sự thật thì sự việc không nghiêm trọng lắm ư?

- Công Tôn Thái thông địch là sự thật, nhưng chúng ta mắc lừa Chu Tứ Nương thì không giả chút nào.

Thuần Vu Khôn cười khổ:

- Xin sư phụ nói rõ?

Hô Diên Kỳ phản vấn:

- Công Tôn Thái là người Chu Tứ Nương muốn giết, đồng thời cũng là phụ thân của Chu Thắng Nam các người đều biết cả rồi chứ?

Thuần Vu Khôn, Cổ Phi Quỳnh hai người đồng thời gật đầu nói:

- Phải, đều biết cả!

- Vả lại, Công Tôn Thái cũng là kẻ thù sát phụ của Chu Á Nam, các người biết chứ?

- Biết!

- Thế thì các người nghĩ coi, nếu như Chu Tứ Nương tận tay giết chết Công Tôn Thái thì y thị ả nói sao với Chu Thắng Nam, còn không giết Công Tôn Thái thì Chu Á Nam sẽ không đáp ứng. Hơn nữa, Chu Á Nam võ công cao cường rất có thể sẽ tự tay giết Công Tôn Thái báo thù rửa hận. Lúc đó tử muội bọn chúng sẽ ra sao?

Thuần Vu Khôn bất giác ồ lên một tiếng nói:

- Bây giờ ta hiểu rồi!

- Hiểu những gì?

- Qua sự phân tích của sư phụ, đồ đệ mới hiểu Công Tôn Thái đối với Chu Tứ Nương như một cái gai trước mắt.

- Đêm nay thì các gai ấy đã được người giúp y thị lấy đi một cách dễ dàng rồi.

Cổ Phi Quỳnh gượng cười:

- Kiến giải của lão gia quả nhiên rất có lý, nhưng Chu Tứ Nương vị tất đã nghĩ như vậy.

- Người thật là đến chết vẫn không tỉnh ngộ!

Tiếp đó lão lại thở dài:

- Phu thê các người hai người nhập lại cũng sắp trăm tuổi rồi, không ngờ khi có chuyện lại ấu trĩ như vậy.

Thuần Vu Khôn cười nói:

- Sư phụ, sự việc đã bị sai lầm rồi hối hận cũng vô ích. Bây giờ chỉ bằng nghĩ cách về sau.

- Cách gì? Người còn có thể gọi Công Tôn Thái sống lại ư?

- Tuy Công Tôn Thái không thể sống lại, nhưng chúng ta hãy có thể mời sư mẫu trở về.

- Quá trễ rồi! Hô Diên Kỳ khế thở dài.

- Sư phụ cho rằng sư mẫu trừ về với Chu Tứ Nương còn có thể về với ai? Ta phải gấp thông tri với người bên Hạ Khẩu...

Nói xong, chấp tay bái Hô Diên Kỳ một bái, rồi quay người bỏ đi.

Hô Diên Kỳ khế lắc đầu gượng cười nói:

- Khó lắm, cũng quá trễ rồi!

Nói xong cũng quay mình bỏ đi, chỉ còn lại một mình Cổ Phi Quỳnh đứng yên mất thần.

o0o

Khi Vô Địch Bảo bị Giả Nam Tinh dùng kế mượn đao giết người làm cho thất điên bát đảo thì tại Vân Mộng biệt phủ, Chu nhị tiểu thư đang đi đi lại lại, lúc này trên đôi lông mày của nàng xuất hiện một vẻ ưu uất như đang chờ đợi một điềm chẳng lành xảy tới.

Thật lâu, cửa phòng của Thượng Quan Tố Vân bỗng mở, vị y sinh Mạc Quân sắc diện trầm trọng từ từ bước ra.

Chu Á Nam vội bước tới hỏi khế:

- Mạc tiên sinh, thế nào rồi?

Mạc Quân nói:

- Đã tỉnh rồi.

- Bây giờ có thể nói chuyện với nàng ta được không?
- Được! Hy vọng nhị tiểu thư đi chuyến này kỳ tích sẽ xuất hiện!
- Ta nghĩ sẽ có kỳ tích xuất hiện!

Nói xong, nàng đã tiến vào phòng đưa tay khép cửa lại rồi cất bước tới trước giường của Thượng Quan Tố Vân.

Thượng Quan Tố Vân vốn xinh đẹp kiều diễm như hoa, lúc này tiêu tụy đến chẳng còn dáng người nữa.

Mắt nàng trũng sâu, gò má nhô cao, đầu tóc rối bù, sắc mặt vàng như sáp thật vô cùng cảm thương.

Chu Á Nam nhìn thấy vậy nước mắt bất giác tuôn trào.

Hồi lâu, nàng mới lau nước mắt kêu nhỏ:

- Thượng Quan tỷ tỷ, muội đến thăm tỷ tỷ đây!

Chu Á Nam gọi liền hai lượt, Thượng Quan Tố Vân mới mở đôi mắt đã thất thần, mỉm cười với nàng:

- Cảm ơn Á Nam muội muội...

Chu Á Nam ngồi bên giường thuận tay nắm tay Thượng Quan Tố Vân khẽ vuốt nhẹ.

Chu Á Nam dẫu sao cũng còn quá trẻ, dù trong lòng nàng có bao điều muốn nói nhưng lúc này không biết mở miệng nói ra sao.

Thượng Quan Tố Vân tựa hồ tinh thần có đỡ hơn, trong đôi mắt thất thần cũng xuất hiện một tia nhìn sinh khí, nhìn Chu Á Nam hỏi:

- Á Nam, muội khóc ư?

Chu Á Nam sửng sốt:

- Không có đâu!

Thượng Quan Tố Vân cười:

- Đừng giấu ta, trên lông mi của muội có nước mắt.

Chu Á Nam lại vội vã nói dối:

- Ô! Đó là lúc nãy có bụi bay vào mắt...

Thượng Quan Tố Vân nói:

- Tuy ta không soi gương nhưng cũng biết mình đã không còn hình dáng con người, muội nhìn thấy ta vừa ốm vừa xanh xao cho nên mới thương tâm mà rơi lệ phải không?

- Không, không phải đâu!

Tuy miệng Chu Á Nam phủ nhận, nhưng sự biểu lộ trên mặt nàng cũng như đã thừa nhận rồi, dòng lệ cố nén bất giác lại trào ra.

Thượng Quan Tố Vân vẫn giữ vẻ bình tĩnh nói:

- Muội đừng vì thế mà buồn, lúc này tinh thần của ta hãy còn tốt chúng ta có thể nói chuyện hồi lâu.

Câu nói thật ý tứ, mục đích chuyến đi này của Chu Á Nam là an ủi Thượng Quan Tố Vân. Nhưng lúc này lại trở thành Thượng Quan Tố Vân đang an ủi Chu Á Nam.

Chu Á Nam nước mắt tuôn rơi, đôi môi mấp máy nhưng không nói được nên lời.

Thượng Quan Tố Vân cười hỏi:

- Muội muội, sinh lão bệnh tử đó là quá trình của đời người có gì đáng để thương tâm đâu.

Rồi nàng khẽ nói:

- Ta xuất thân quan thần chi gia, tuy trên chặng đường nhân sinh chỉ qua vốn vẹn mười chín mùa xuân, nhưng ta đã nếm qua bao đắng cay ngọt bùi. Đến nay thâm thù rửa sạch, đã hoàn thành tâm nguyện coi như không còn gì phải lo nữa. Cứ thế này mà lặng lẽ ra đi là trời cao đã ưu đãi lắm rồi...

Chu Á Nam nghiêng rằng thốt lên:

- Không! Tỷ tỷ không thể chết, tất cả mọi người đều hy vọng tỷ tỷ sẽ sống, nhất là muội và Chính Anh ca càng bức thiết hy vọng tỷ tỷ sẽ sống. Vốn Chính Anh ca sẽ cùng muội đến thăm tỷ tỷ, nhưng muội nghĩ có Chính Anh ca bên cạnh chúng ta sẽ có nhiều điều không tiện nói, cho nên muội mới để Chính Anh ca lát nữa sẽ đến thăm.

Thượng Quan Tố Vân cười nói:

- Sống chết do mệnh, phú quý do trời, ta làm sao cưỡng lại được?

- Được! Chu Á Nam nói – Nhân định khả dĩ thắng thiên, chỉ cần tỷ tỷ có ý chí muốn sống, Mạc y sinh bảo đảm có thể trị khỏi vết thương cho tỷ tỷ.

Nàng ngừng một lát rồi lại nói:

- Tỷ tỷ nên biết muội đến đây thăm là mang theo điều chúc phúc và nguyện vọng của biết bao người...

Thượng Quan Tố Vân lấp bắp nói:

- Cảm ơn muội! Cảm ơn tất cả những người quan tâm đến ta. Nhưng đối với sự yêu thương của các vị e rằng kiếp sau mới báo đáp được.

- Tỷ tỷ đừng nói thế! Nếu bọn muội thật đáng để báo đáp thì muội muốn tỷ tỷ báo đáp trong kiếp này.

- Tiểu muội, yêu cầu này đã quá tàn nhẫn...

- Trong nhóm chúng ta, Chính Anh ca ca quen biết tỷ tỷ và Lộ tỷ tỷ trước tiên phải không?

- Phải! Tại tổng đàn của Ác Hồ Câu Tây Môn lão tặc.

- Còn nữa, trong nhóm chúng ta có phải hai người chúng ta có mối giao hảo hơn hết?

- Không sai! Trong tâm khảm của ta, ta luôn coi muội như ruột thịt của mình.

- Tỷ tỷ hãy còn nhớ những ngày tháng trong phủ Hạ Khẩu chứ?

Đôi mắt thất thần của Thượng Quan Tố Vân lóe lên ánh sáng hưng phấn, nhưng chẳng qua chỉ lóe lên mà thôi, nàng thở dài:

- Phải! Trừ tuổi thơ hạnh phúc của ta đó là những ngày đáng nhớ nhất trong đời ta. Khi ấy thân thù đã rửa sạch, cả ngày cùng bầu bạn với muội và Lữ thiếu hiệp, vui vầy chốn sơn thủy không có điều chi lo nghĩ...

Ngừng một lát nàng lại nói tiếp:

- Nhưng tất cả đều đã là quá khứ...

- Không sai! Quá khứ đều là quá khứ, nhưng hiện tại vị lai hãy còn vô số những ngày tháng tươi đẹp đang chờ chúng ta đi khai phá, đi hưởng thụ.

- Muội nói đúng, nhưng những điều đó thuộc về muội...

- Không! Tỷ tỷ cũng có phần, tất cả đều thuộc về chúng ta.

- Ta ư?

Thượng Quan Tố Vân thở dài, không nói tiếp nữa.

- Vân tỷ tỷ, tỷ tỷ không tin lời muội ư?

- Lời của muội đương nhiên ta tin, nhưng thương thế của ta thế này còn sống được nữa hay sao?

- Tuyệt đối có thể sống được. Mạc y sinh đã nói và đã đảm bảo, vấn đề là tử tử phải có ý chí cầu sinh.

Thượng Quan Tố Vân mỉm cười thê lương không lên tiếng.

Chu Á Nam bồng cúi người ghé sát tai Thượng Quan Tố Vân thầm thì một hồi.

Chỉ thấy trên gương mặt vàng vọt của Thượng Quan Tố Vân bỗng đỏ lên, thở dài:

- Tiểu muội nghĩ quá ngây thơ...

- Không! Đây không phải là muội nghĩ mà là tất cả những người đương sự đều đồng ý.

- Chỉ có người đương sự như ta là ngoại lệ!

- Không! Chu Á Nam vội tiếp – Vân tử tử đừng bướng nữa, không thể làm thất vọng hảo ý của mọi người được.

- Tiểu muội ý tốt của mọi người ta xin khắc ghi. Ta là người đã lặn lội phong trần không có mắc cỡ. Bây giờ xin thứ cho ta được nói, nếu có thể cùng các muội hầu hạ người như Lữ công tử thì có gì hơn nữa. Nhưng những vấn đề trong việc này quá lớn lao, hãy đợi ta có thể sống được hãy nói.

Chu Á Nam cười nói:

- Vân tử tử đã đáp ứng rồi ư?

Không đợi Thượng Quan Tố Vân lên tiếng, bèn lập tức cất giọng nói:

- Thượng Quan tử tử đã đáp ứng. Nương mẫu, chư vị tử tử mọi người hãy mau vào đây.

Theo tiếng gọi của Chu Á Nam, mọi người lập tức xuất hiện. Đó là Chu Tứ Nương, Thủy Ngân Cô, Chu Quân Ngọc, Chu Thắng Nam, Thủy Tương Vân và Lộ Thanh Bình.

Chu Á Nam nói:

- Nương mẫu, hài nhi đã phí bao nhiêu sức mới khai đạo cho Thượng Quan tử tử.

Đối diện với những ánh mắt quan tâm của mọi người, Thượng Quan Tố Vân cảm động trào nước mắt, không nói được tiếng nào.

Chu Tứ Nương khẽ cầm tay Thượng Quan Tố Vân, tỏ vẻ vô cùng thân thiết nói:

- Tố Vân, bất tất phải nói gì cả. Chỉ cần an tâm dưỡng thương, mọi chuyện để ta lo liệu.

Thượng Quan Tố Vân run run nói:

- Lệnh chủ...

- Không! Chu Tứ Nương cắt ngang – Nếu người không cho rằng yêu cầu ta quá mạo muội thì hãy kêu ta một tiếng nghĩa mẫu.

- Nghĩa... mẫu...

Thượng Quan Tố Vân quá xúc động, hai tiếng nghĩa mẫu kêu không thành âm.

Chu Tứ Nương nói:

- Từ nay người chính thức trở thành nhi nữ ta, cũng là tỷ tỷ của Thắng Nam và Á Nam.

Trong tiếng chúc mừng của chư vị nương tử quân. Chu Tứ Nương nói:

- Tố Vân thân thể bị thương, tao ngộ bị thảm chư vị đều đã biết. Ta cũng là người trải qua mọi khổ nạn, trên cơ sở đồng bệnh tương lân cho nên ta phải đặc biệt thông cảm và chiếu cố Tố Vân.

Đoạn đưa mắt nhìn về phía Thượng Quan Tố Vân nói:

- Tố Vân, gian nan đã qua rồi, người là một người như thái dương vừa xuất sơn, viễn cảnh tương lai vô cùng xán lạn đang chờ đợi con. Cho nên con phải phấn chấn lên để thân thể mau bình phục kịp thời tham gia cuộc chiến thần thánh và trang nghiêm cuối cùng của chúng ta.

Tác động tinh thần thực sự hơn tất cả. Trong giây lát thương thế của Thượng Quan Tố Vân tựa hồ giảm nhẹ không ít, tinh thần cũng khá hơn nhiều.

Do đó, Chu Tứ Nương vừa dứt lời nàng lập tức hỏi:

- Nghĩa mẫu, chúng ta đã bố trí xong xuôi?

- Phải, hầu như đã bố trí xong.

- Hy vọng hài nhi có thể tham gia cuộc chiến thần thánh này.

- Có thể! Ta sẽ mệnh lệnh cho Mạc y sinh cố gắng hết sức giúp con phục hồi trong vòng bảy ngày.

- Nghĩa mẫu! Nghĩa mẫu thật tốt...

- Nếu không tốt với nghĩa nữ của mình thì còn tốt với ai được nữa?

Tiếp đó bà cười với Chu Á Nam:

- Bây giờ ngươi là tam a đầu rồi, tam a đầu mau đi mời Mạc y sinh tới.

- Dạ!

Nàng đáp chưa dứt lời, Mạc Quân đã mỉm cười tiến vào:

- Lệnh chủ, thuộc hạ chờ ngoài cửa đã lâu!

Chu Tứ Nương hỏi:

- Ta nói chuyện khi này ngươi đều nghe thấy chứ?

Mạc Quân đáp:

- Vâng, đều đã nghe!

- Thế thì, trong vòng bảy ngày hãy giúp nghĩa nữ của ta chóng bình phục, có gì khó khăn không?

- Tâm cảnh của Thượng Quan cô nương đã khai thông thì không khó khăn nữa, lại thêm vào Thạch Khuẩn ngàn năm của lệnh chủ, thuộc hạ bảo đảm trong vòng bảy ngày Thượng Quan cô nương sẽ bình phục...

oOo

Lúc Chu Tứ Nương trở về nơi ở thì tin tức về cơn biến cố của Vô Địch Bảo vừa truyền tới.

Tin tức do Hô Diên Mỹ và A Đào trực tiếp mang đến, cùng đến với Hô Diên Mỹ là Giả Nam Tinh.

Nhân vật như Hô Diên Mỹ trước lúc chính tà đại quyết chiến lại đến quy phục, bất luận là có ảnh hưởng hữu hình hay vô hình đều rất trọng đại.

Qua một hồi khách sáo, Chu Tứ Nương nhìn Giả Nam Tinh cười nói:

- Nước cờ hay này của lão gia thật là thắng cả mười vạn giáp binh, ta không biết phải cảm tạ lão gia thế nào mới xong.

Tiếp đó lại khẽ than rằng:

- Không giấu gì lão gia, đối với người như Công Tôn Thái ta lại không nghĩ ra được phải xử trí hắn ra sao!

Giả Nam Tinh cười nói:

- Ta là người bàng quan chuyện này ta rõ lắm. Trong ba mẫu nữ thì có hai người muốn giết Công Tôn Thái mới cam tâm, nhưng y lại là phụ thân của một người trong ba người, tình hình này bất cứ ai ở vị trí của lệnh chủ cũng cảm thấy khó xử. Cho nên ta mới ngấm ngấm mượn tay Thuần Vu Khôn giết Công Tôn Thái đi.

Chu Tứ Nương nói tiếp:

- Cho nên ý của lão gia lần này...

Giả Nam Tinh cắt ngang:

- Chúng ta không bàn chuyện này, nếu ta quả thật đáng để cho lệnh chủ cảm tạ thì cũng chẳng cần báo đáp gì. Chỉ cần bớt tạo sát nghiệp là được rồi.

- Lão gia quả thật có tâm Bồ Tát. Được! Ta nhất định theo ý lão gia, cố gắng khắc chế.

- Đa tạ lệnh chủ! Kỳ thật không phải tỏ ra từ bi gì đâu, mà chỉ vì truy tận căn gốc, tai họa chém giết bây giờ là do ta gây ra. Vì vậy ta không thể không tìm cách giảm bớt sát nghiệp, đây cũng chính là giảm bớt tội nghiệp của chính ta mà thôi.

- Lão gia nói hay lắm! Còn nữa, Thắng Nam lúc này xin lão gia phí thần khai đạo cho a đầu một phen.

- Đây là chuyện nhỏ thôi, nói rồi lại đến lúc này mọi tội ác đều tập trung ở Thuần Vu Khôn, mà phía bọn ta cũng tập trung mọi sức mạnh đối địch với Vô Địch Bảo. Nhất tâm nhất ý chờ đợi bắt đầu hành động quyết chiến.

Chu Tứ Nương gật đầu, như nhớ ra điều gì nhíu mày nhìn Hô Diên Mỹ hỏi:

- Hô Diên muội tử, có một chuyện rất trọng yếu mà ta nghĩ rằng muội biết.

Hô Diên Mỹ ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì?

- Đó là nhóm sát thủ do Lãnh Vô Tình huấn luyện nên, tất vẫn còn có kẻ trà trộn trong nhà khách của bốn phủ.

- Ý của lệnh chủ là cho rằng ta có thể biết tin tức về những sát thủ này?

- Phải!

- Nhưng thật ra ta chẳng biết chút gì cả, tình hình này có lẽ Giả lão gia biết rõ.

Giả Nam Tinh gật đầu nói:

- Đây là thực tế, từ lúc Lãnh Vô Tình âm thầm phục vụ cho Vô Địch Bảo, sự quan trọng của Hồ Diên Kỳ trong Vô Địch Bảo đã không còn nhiều nữa, rất nhiều cơ mật đều không được tham dự...

Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng gượng cười nói:

- Trước trận quyết chiến này, những sát thủ này đối với ta có thể nói là đại họa bên hông, lão gia và Hồ Diên muội muội có thể giúp ta nghĩ cách gì không?

Hồ Diên Mỹ trầm tư nói:

- Trên thân những kẻ đó đều có hiệu bài...

Chu Tứ Nương cắt lời nói:

- Cách kiểm tra hiệu bài cũng chẳng xong.

- Lệnh chủ đã kiểm tra rồi ư?

- Phải! Kết quả kiểm tra cho thấy chẳng ai có hiệu bài trên người cả, nhưng trong rãnh nước quanh ngoài tường thì tìm được năm hiệu bài.

- Vậy thì ít ra còn có năm sát thủ nữa trà trộn trong đám tân khách ở nhà khách.

- Rất có thể như thế.

- Những kẻ này võ công đã cao lại trà trộn trong đám người mà âm thầm hành động, quả thật là một đại họa sát hông.

- Vì vậy ta mới cầu xin nhị vị giúp ta nghĩ cách giải quyết.

Giả Nam Tinh gượng cười nói:

- Lệnh chủ, vấn đề này ta đã suy nghĩ rồi nhưng vẫn chưa nghĩ ra biện pháp thích hợp.

Hồ Diên Mỹ đột nhiên ồ lên một tiếng:

- Có rồi, có thể thử cách này.

Mắt Chu Tứ Nương sáng lên:

- Cách gì?

- Muội phải thỉnh giáo lão gia một vấn đề trước đã.

Tiếp đó, Hô Diên Mỹ nhìn Giả Nam Tinh cười hỏi:

- Lão gia, một người trải qua thủ thuật đặc thù làm cho công lực của y tăng tiến đặc biệt, thì trên người y có đặc trưng gì không?

Giả Nam Tinh nói:

- Một người tiếp nhận thủ thuật đặc thù khiến cho công lực tốc thành thì trên thân người tất có lưu lại đặc trưng...

Tiếp đó lại ồ lên một tiếng nói:

- Ý của người là những sát thủ đó đã trải qua thủ thuật đặc thù tốc thành sao?

- Phải!

Sắc diện Hô Diên Mỹ đột nhiên đỏ lên rất không tự nhiên, nói tiếp:

- Có một bữa, ta đã vô tình nghe Thuần Vu Khôn nói y đang thi triển một loại thủ thuật gọi là Di Hoa Tiếp Mộc gì đó khiến cho những thanh niên này trở nên cao thủ vô địch.

- Di Hoa Tiếp Mộc? Giả Nam Tinh giật mình nói – Người không nhớ sai chứ?

- Chắc chắn không sai!

Giả Nam Tinh nghiêng răng nói:

- Chẳng trách nào y có thể ngay lập tức huấn luyện nên nhiều cao thủ trẻ tuổi như vậy, hóa ra là dùng loại thủ pháp tàn khốc như thế để tạo thành.

Chu Tứ Nương liền hỏi:

- Thủ pháp tàn khốc như thế nào?

- Như tình hình của những sát thủ đó thì mỗi sát thủ đó ít nhất phải hy sinh bốn sinh mạng đồng nam, bọn chúng tổng cộng có bốn mươi sát thủ, vậy là trong quá trình thành tựu những sát thủ đó, ít nhất phải hy sinh một trăm sáu mươi nhân mạng.

Chu Tứ Nương nghiêng răng nói:

- Đúng là kẻ táng tận lương tâm!

Hô Diên Mỹ tràn đầy hy vọng hỏi:

- Lão gia, như loại thủ thuật đó trên người bọn họ có đặc trưng gì, kiểm tra được không?

- Có, ta biết...

- Vậy thì không chậm trễ nữa, bọn ta hãy lập tức đi kiểm tra đi.

Cả bọn liền kéo nhau đi.

- Đồng thời để tránh phát cỏ kinh xà cả bọn chia nhau ra tiến hành. Đó là Giả Nam Tinh, Chu Tứ Nương, Lữ Chính Anh, Chu Quân Ngọc, Chu Á Nam mỗi người dẫn năm trợ thủ cùng lúc kiểm tra năm tòa nhà khách.

Sắp xếp như vậy tất nhiên khiến cho những sát thủ đang tiềm phục sẽ có ít cơ hội để đào thoát.

Nhưng thực tế việc khuấy động gần nửa giờ đồng hồ lại chỉ tra ra hai sát thủ. Điều này chứng tỏ có kẻ đã thừa cơ bỏ trốn.

Đương nhiên, hai sát thủ này đều bị bắt sống, nhưng hai kẻ này bất luận là uy hiếp hay dụ dỗ như thế nào cũng không thể nào moi được tin tức quan trọng gì từ miệng bọn chúng. Muốn cải tạo bọn chúng để sử dụng cũng không thể được, vì vậy Chu Tứ Nương trong lúc bực tức đã xuất thủ điểm vào tử huyệt của bọn chúng.

Nếu nhóm sát thủ do Thuần Vu Khôn huấn luyện ra là đúng bốn mươi tên thì đến nay xem như đã bị tiêu diệt hai mươi hai tên, chỉ còn lại mười tám tên.

Cho dù bọn sát thủ này thân thủ kỳ cao, nhưng chỉ cần bọn chúng không tiềm phục nữa thì sự uy hiếp xem như đã giảm nhiều.

Sau lần đột kích kiểm tra này, Giả Nam Tinh đã có sự sắp xếp bố trí trong những nhà khách tin rằng những sát thủ đó đã không còn cách gì tiềm phục ở Vân Mộng biệt phủ được nữa.

Vì vậy sau lần đột kích kiểm tra quay về nghị hội, Chu Tứ Nương liền nói với Giả Nam Tinh:

- Lão gia, bây giờ hiểm họa ẩn tàng đã giải trừ, ta nghĩ chúng ta hãy lập tức phát động tấn công Vô Địch Bảo.

Giả Nam Tinh cười bí mật nói:

- Lệnh chủ, lệnh chủ có muốn chúng ta bắt chiến mà thắng không?
- Bắt chiến mà thắng là dùng mưu lược, chuyện thù sát của giang hồ chúng ta đây e rằng không thích dụng lắm!
- Trên nguyên tắc, vẫn có thể thích dụng được.
- Trên giang hồ đều là bọn vong mạng, cho dù hiểu rõ đại thế đã mất, cũng vẫn liều chết thí mạng.

Lệnh chủ nói không sai! Bất cứ tình huống nào, Thuần Vu Khôn cũng sẽ không đầu hàng mà y thì lại như một con mãnh thú hung hăng, để giảm bớt thương vong của bọn ta là một chuyện không dễ chút nào.

Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói:

- Trường hợp liều mạng thì thương vong khó tránh!

Giả Nam Tinh liền nói:

- Nhưng bọn ta sẽ cố gắng giảm bớt thương vong.

Dứt lời liền nghiêm mặt nói:

- Lệnh chủ, nhanh thì một hai ngày, chậm thì bốn năm ngày ta tất sẽ có tin tốt phụng cáo. Đến lúc đó lệnh chủ tùy lúc có thể chỉ huy quân binh vượt sông, quét sạch tất cả.

Chu Tứ Nương gượng cười nói:

- Được! Vậy ta sẽ chờ đợi vài ngày...

o0o

Sáu ngày lặng lẽ trôi qua, lúc này là hoàng hôn của mồng tám tháng giêng.

Sau khi ăn cơm xong, Lữ Chính Anh, Chu Á Nam liền đi vào phòng của Thượng Quan Tố Vân.

Vừa bước vào cửa, Chu Á Nam lập tức nói:

- Vân tử tử, muội báo cho tử tử một tin vui.

Tâm trạng thoải mái, lại thêm linh dược chữa trị, tuy chỉ mới qua sáu ngày ngắn ngủi Thượng Quan Tố Vân không những nội ngoại thương đều đã bình phục, mà khí sắc cũng đã hồi phục, sắc mặt hồng hào.

Thượng Quan Tố Vân nghe nói vậy, liền ngơ ngác nói:

- Tin vui gì thế?

Miệng vừa nói vừa ném một cái nhìn về phía Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh liền cười hỏi:

- Muội đoán xem?

Thượng Quan Tố Vân liền đưa mắt nhìn Chu Á Nam, hỏi:

- Tiểu muội, có phải là đã quyết định ngày giờ hành động với Vô Địch Bảo?

Lữ Chính Anh cười nói:

- Đoán một cái đã đúng ngay.

- Quyết định ngày nào?

Chu Á Nam liền nói:

- Tin này là vừa rồi ở trên bàn ăn lão gia kiến nghị với nương mẫu...

Sau đó ghé sát tai Thượng Quan Tố Vân nói mấy câu, rồi cười hỏi:

- Nghe rõ không?

- Nhanh thế sao? Nhưng ta như thế này làm sao tham gia?

Nói xong, ngơ ngẩn đưa tay sờ vào lớp vải băng thuốc quấn trên người.

Nhìn thấy vậy Chu Á Nam nhin không được bật cười khúc khích.

Thượng Quan Tố Vân như chợt hiểu ra điều gì, ồ lên một tiếng nói:

- Ta rõ rồi!

Chu Á Nam cười hỏi:

- Rõ gì?

Thượng Quan Tố Vân gượng cười nói:

- Muội nhất định đang lừa ta!

- Phải! Ngay Mạc đại phu cũng đang dối tử tử. Kỳ thật thương thế của tử tử ngày kia là đã có thể giải trừ rồi.

o0o

Ngày hôm sau, sau buổi trưa mồng chín tháng giêng ở Vô Địch Bảo, Thuần Vu Khôn đang cùng Lãnh Vô Tình, Hô Diên Kỳ đàm đạo. Đột nhiên ngoài cửa vang lên một tiếng nói sang sảng:

- Khải bẩm bảo chủ, Vương Trung có cơ mật phụng bẩm!

Thuần Vu Khôn hơi ngơ ngác rồi gằn giọng quát:

- Vào đây!

Một hán tử khoảng ngũ tuần ứng thanh đi vào, sau khi làm lễ liền nói nhỏ với Thuần Vu Khôn:

- Bảo chủ, e rằng đêm nay sẽ có chuyện phát sinh.

- Sao lại như thế?

Vương Trung nói:

- Hồi bẩm lệnh chủ, từ sáng sớm hôm nay số lượt tàu thuyền qua sông từ Hạ Khẩu tăng cao, số người qua sông cũng tăng nhiều.

- Người đã tổng kết số người qua sông chứ?

Vương Trung cười nói:

- Không cần phải đếm số người đôi mắt già của thuộc hạ chưa lừa, đối với phần lớn các nhân vật giang hồ cải trang thuộc hạ tin rằng không đến nỗi nhìn không ra.

Hô Diên Kỳ nhíu mày nói:

- Đôi bên đều nói rõ tiết Nguyên Tiêu quyết chiến một trận, nếu đơn phương phát động trước đối với bọn họ có lợi gì chứ?

Thuần Vu Khôn trầm tư nói:

- Vương Trung, truyền cho đường chủ trực nhật, toàn bảo nghiêm gia giới bị.

- Dạ!

Vương Trung cúi người thoái lui, Thuần Vu Khôn nhìn Hô Diên Kỳ và Lãnh Vô Tình cười nói:

- Nơi đây xin lão gia và Lãnh huynh dòm ngó canh giữ giúp, ta phải tự thân đi vào thành khảo sát thực địa xem sao.

Kỳ thật, thành Vũ Xương khá lớn, trong một chốc tăng thêm mấy trăm người thì vốn cũng khó nhận ra.

Đương nhiên Thuần Vu Khôn cũng hiểu rõ tình huống này. Vì vậy y đi vào thành tra khám là giả, mà có ý khác mới là thật.

Y cải trang vội vã đi ra khỏi bảo, sau một vòng cưỡi ngựa xem hoa trong thành liền lủi vào trong một bến tàu nhỏ hoang vắng, rồi âm thầm đi vào một ngôi nhà to lớn nhưng cũ nát.

Với thân thế địa vị và võ công siêu tuyệt của Thuần Vu Khôn, y tự tin sẽ không có ai dám dòm ngó gì hấn.

Nhưng thật ra đã có kẻ ăn mật gấu gan báo âm thầm bám sát theo y.

Kẻ âm thầm bám sát theo Thuần Vu Khôn đó chính là Chu Quân Ngọc. Hơn nữa phía sau Chu Quân Ngọc còn có Thủy Cô Nương kẻ đã bị Điền Bân thay mặt Thuần Vu Khôn mua đứt.

Đương nhiên Chu Quân Ngọc, Thủy Cô Nương đều không dùng bốn lai diện mục mà đã cải trang thay đổi khuôn mặt.

Vì là năm mới ánh dương phổ chiếu, bầu trời xanh biếc, dân nông thôn vào thành dạo chơi rất đông. Chu Quân Ngọc, Thủy Cô Nương đã cải trang thành hai đại cô nương nông thôn đạp phố ngắm cảnh. Thủy Cô Nương dường như là bị cảnh phồn hoa phố chợ làm cho mê hoặc, rõ là có hơi ngẩn người ra đi sau Chu Quân Ngọc cả trượng.

Lúc Thuần Vu Khôn đi đến cánh cửa lớn của ngôi nhà đổ nát thì Chu Quân Ngọc cũng đã đến bến tàu.

Chu Quân Ngọc vừa dùng mắt giám thị hành vi của Thuần Vu Khôn, vừa cười nói với Thủy Cô Nương:

- Đại tỷ sao thế?

Thủy Cô Nương cười nói:

- Tiểu muội, cảnh vật thật phồn hoa...

Lúc này Thuần Vu Khôn ném một cái nhìn về phía Chu Quân Ngọc rồi bước vào ngôi nhà cũ.

Chu Quân Ngọc quay người về phía Thủy Cô Nương, hai người dựa sát vào nhau dùng chân khí truyền âm nói:

- Mau đi thông báo cho Điền Bân, Thuần Vu Khôn đã đi vào ngôi nhà xưa cũ rồi, bảo hấn nghĩ cách đi vòng tra khám xem, ta sẽ âm thầm yểm hộ.

Nguyên Điền Bân hợp lực với Phong Lang Quân, Thủy Cô Nương cùng thông đồng với phe của Chu Tứ Nương, mọi việc đều trôi chảy.

Thủy Cô Nương gật đầu, hai người lập tức chia tay vội vã bỏ đi.

Thủy Cô Nương vừa mới đi, Thuần Vu Khôn đã nhẹ nhàng đến bên cạnh Chu Quân Ngọc.

Thuần Vu Khôn ho nhẹ một tiếng cười hỏi:

- Tiểu cô nương thích nhìn ngắm cảnh lắm sao?

Chu Quân Ngọc cười nói:

- Phải! Tiếc là ban ngày, nếu là ban đêm có đèn sáng thì nhất định sẽ càng tuyệt hơn!

Thuần Vu Khôn nắm lấy cổ tay mềm mại của Chu Quân Ngọc, mỉm cười nói:

- Nào, ta dẫn cô nương vào nhà xem những đồ thú vị hơn...

Chu Quân Ngọc vùng vùng vầy vầy nhưng không vùng ra hẳn, tỏ ra như xấu hổ nói:

- Vị đại thúc này mau buông tay, người ngoài nhìn thấy khó xử vô cùng!

Đang nói thì đã bị Thuần Vu Khôn ép dẫn đi hơn mười bước, Thuần Vu Khôn cười gian tà nói:

- Thật là một cô nương nông thôn, ta lớn tuổi như thế này rồi đủ có thể làm phụ thân của cô nương kéo tay của cô nương thì có quan hệ gì chứ?

- Không được đâu! Chu Quân Ngọc vùng vầy nói – Lát nữa đại tỷ của ta không thấy ta sẽ lo sợ phát khóc lên.

- Đừng lo! Đại tỷ cô nương đã đến rồi kìa!

Không sai, Thủy Cô Nương vừa lo lắng vừa tức giận bước tới thét lớn:

- Tiểu muội, tiểu muội... Kẻ khốn kiếp! Nhà ngươi sao dám chọc ghẹo muội muội của ta?

Thuần Vu Khôn nắm tay Chu Quân Ngọc quay ngoắt người lại, diện đối Thủy Cô Nương cười nhạt nói.

- Lão phu dụ dỗ muội muội của ngươi thì làm sao?

Thủy Cô Nương buột miệng nói:

- Ta lập tức báo quan!

- Được! Người đi báo quan đi!

Y vừa dứt lời thì cổ tay của Chu Quân Ngọc chột trở nên trơn như bùn vậy, vùng thoát ra khỏi nắm tay của Thuần Vu Khôn, nhảy tới đứng song song bên Thủy Cô Nương.

Thuần Vu Khôn tay nắm chặt tay của Chu Quân Ngọc nhưng không dùng chân lực, dù vậy thoát ra được nắm tay của y thì không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng thực tế Chu Quân Ngọc rất dễ dàng thoát ra khỏi nắm tay của y, y liền bết sắc hỏi:

- Người là ai?

Chu Quân Ngọc cười nói:

- Hãy gọi ta là sư thúc đi, ta tất sẽ nói cho người biết.

Thuần Vu Khôn biến sắc:

- Người là Chu Quân Ngọc ư?

- Phải! Người ngay sư tổ cũng không nhận ra, nên không nhận ra sư thúc ta đây...

Vừa dứt lời đã thấy Thuần Vu Khôn gương chưởng lao tới, cười nhạt một tiếng nói:

- A đầu đáng chết!

Chu Quân Ngọc nhảy né sang một bên quát lên:

- Dừng tay lại!

Thuần Vu Khôn quyền cước kiêm xuất liên tục truy kích, bao chụp Chu Quân Ngọc trong một màn chưởng ào ạt, cười nhạt nói:

- Có gan theo đến đây lại không có gan tiếp chiến hay sao?

Thuần Vu Khôn là đệ nhất hiệu ma đầu của hắc đạo, ngay thụ nghiệp ân sư Hô Diên Kỳ của y cũng không thể không sợ y, thậm chí ngay Giả Nam Tinh cũng không làm gì được y.

Lúc này, y toàn lực công kích có ý muốn bắt sống Chu Quân Ngọc nên phát huy uy lực vô cùng dũng mãnh.

Vì vậy cho dù công lực của Chu Quân Ngọc ở Thất Sát Lệnh chỉ thua kém Lữ Chính Anh cũng không dám xem thường, nàng chỉ dựa vào thân pháp linh hoạt thần kỳ mà tránh né, vừa cười nhạt nói:

- Thuần Vu Khôn, nếu người không biết vâng lời thì thua thiệt là do tại người đó.

Thuần Vu Khôn hừ một tiếng nói:

- Lão phu sao lại phải chịu thiệt thòi chứ?

Chu Quân Ngọc liền hỏi:

- Người tin rằng có thể trong khoảng thời gian ngắn giết chết ta hay không chế được ta không?

- Ta đương nhiên nắm chắc!

- Đừng khoác lác! Trong năm trăm chiêu người chắc chắn không làm gì được ta.

Thuần Vu Khôn không nói gì chỉ thầm tăng chân lực, tăng cường tấn công.

Chu Quân Ngọc tuy cố gắng tránh né không va chạm với đối phương, nhưng cũng có lúc công xuất một hai chiêu.

Hơn nữa công thế của nàng không xuất thì thôi, lúc xuất thủ lại nguy hiểm vô cùng, nàng cười nói:

- Thuần Vu Khôn, đã thấy thân thủ ta như thế nào, mau quỳ xuống!

Thuần Vu Khôn tức giận vô cùng, nhưng lúc này lại tỏ ra bối rối.

Chu Quân Ngọc cười cười nói:

- Thuần Vu Khôn, ta hỏi người một tiếng, người biết hôm nay là ngày gì không?

- Hôm nay là ngày chuyển thế đầu thai của người đó...

- Những lời này phải do ta nói mới đúng. Thuần Vu Khôn, ta có thể nói thật với người, bắt đầu từ ngày hôm nay tất cả tinh anh nghĩa hiệp đều đã lục tục kéo đến Vũ Xương cỏ mộ của Vô Địch Bảo.

Thuần Vu Khôn đột ngột nhảy ra khỏi vòng chiến, nhíu mày hỏi:

- Đây là ý của Chu Tứ Nương hả?

- Không sai! Trên danh nghĩa Chu Tứ Nương là đại nguyên soái của liên quân chính nghĩa.

- Trên danh nghĩa ư? Vậy ai là đại nguyên soái thật sự?

- Người quả thật ngốc nghếch! Đương nhiên là ân sư Giả lão gia của ta!

Thuần Vu Khôn không nói gì nhưng đôi lông mày rậm nhíu lại.

Đương nhiên trên đường phố xảy ra một trận đấu lớn tất sẽ có không ít kẻ rỗi việc vây quanh xem.

Chu Quân Ngọc đưa mắt nhìn xung quanh, mỉm cười nói:

- Thuần Vu Khôn, ta chỉ cần kêu một tiếng sẽ ngay lập tức kéo đến hơn mười nữ kiếm sĩ của Thất Sát Lệnh, ngươi tin không?

Thuần Vu Khôn hừm một tiếng, Chu Quân Ngọc nói:

- Vì vậy nếu ngươi không mau chóng quay về chuẩn bị hậu sự tất sẽ chết chẳng nhắm mắt đâu. Hơn nữa kẻ thua thiệt lúc này tất vẫn sẽ là ngươi.

Câu nói này xem như đã đánh trúng vào yếu điểm tâm sự của Thuần Vu Khôn.

Chỉ thấy y hơi biến sắc, vô tình hay hữu ý y chợt liếc mắt về phía bến tàu vừa rồi mới đi qua.

Chu Quân Ngọc lại hừ một tiếng nói:

- Mau cút đi thì hay nhất, không cần nhìn về phía ấy, đã có người của bọn ta đến dọn sạch rồi.

Thuần Vu Khôn cười nhạt nói:

- Được! Vô Địch Bảo bọn ta xin tạm biệt!

Nói xong liền tung người phi thân vọt đi.

- Không sai ngôi nhà xưa cũ to lớn ở bến tàu đã bị người của Thất Sát Lệnh bao vây. Hơn nữa người phụ trách chỉ huy chính là phó lệnh chủ của Thất Sát Lệnh Lữ Chính Anh.

Lúc Chu Quân Ngọc quay đến cổng của ngôi nhà cũ to lớn thì Lữ Chính Anh đang cùng Thủy Cô Nương đàm luận với nhau.

Chu Quân Ngọc cười nói:

- Chính Anh ca, ca ca mới đến sao?

- Phải! Ta đang muốn đi xem nhưng Thủy Cô Nương không muốn ta gặp nguy hiểm.

Phong Lang Quân và Thủy Cô Nương vốn không ai biết được tính danh của bọn họ, vì vậy Lữ Chính Anh đành phải gọi là Thủy Cô Nương.

Chu Quân Ngọc cười nói:

- Lẽ nào Thủy tử tử đã phát hiện có điều khác lạ?

- Phải! Bên trong có lẽ là ân sư của ta.

- Lẽ nào tử tử nói là có Miêu cương Cổ mẫu Kim Lão Lão cũng được Thuần Vu Khôn mời đến?

- Rất có thể?

- Sao lại thấy như thế?

- Tại vì vừa rồi ta nhìn thấy có vị sư muội của ta ở bên trong.

- Không ngờ lệnh sư lại như thế!

- Tiểu muội, việc vẫn chưa xác định, có thể phán đoán của ta không chính xác, cho dù gia sư quả thật bị Thuần Vu Khôn mua chuộc mà nuốt lời bội tín thì bên trong cũng có thể có ẩn ý gì đó.

Lữ Chính Anh tiếp lời nói:

- Rất có thể như thế, Thuần Vu Khôn lão tặc chỉ cần mục đích bất chấp thủ đoạn.

Chu Quân Ngọc nhíu mày hỏi:

- Nếu Thuần Vu Khôn lão tặc lợi dụng lệnh sư âm thầm chế tạo nhiều độc trùng và độc dược ở đây thì thật là đáng sợ.

Lữ Chính Anh nhìn chăm chăm Thủy Cô Nương hỏi:

- Thủy Cô Nương, những ngày qua lẽ nào ngươi không hề có liên lạc gì với lệnh sư sao?

- Phải! Lần trước từ Bảo Khánh Phủ cùng đến đây không lâu, lão gia đã một mình quay về.

Lữ Chính Anh trầm tư nói:

- Nếu quả thật lệnh sư ở đây thì rất có thể lệnh sư lúc trên đường quay về Miêu Cương bị Thuần Vu Khôn mua chuộc đi.

Thủy Cô Nương nghiêm mặt nói:

- Phó lệnh chủ và tiểu muội có tin tưởng ở ta và sư huynh của ta không?

Lữ Chính Anh gật đầu nói:

- Đối với hai vị ta rất tin tưởng.

- Vậy thì phó lệnh chủ cũng phải tin rằng ta và sư huynh của ta đã có được toàn bộ chân truyền của gia sư.

- Điều này ta cũng rất tin.

- Vậy chỉ cần sư huynh muội ta ở bên cạnh phó lệnh chủ thì mọi chuyện sẽ được văn hồi.

- Ý của Thủy Cô Nương là...

- Lúc này ta và Chu tiểu muội sẽ đi vào làm rõ chân tướng hãn hay.

- Ta cũng đi.

- Không! Lần đi này không cần phải chém giết hai người đi là được rồi, võ công của tiểu muội cũng đủ bảo vệ được ta, mặt khác các trò tà môn của ta có thể yểm hộ tiểu muội không có vấn đề gì cả.

Chu Quân Ngọc gật đầu nói:

- Được! Tạm thời làm như thế!

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Thủy Cô Nương, còn lệnh sư huynh đâu?

Thủy Cô Nương gượng cười nói:

- Phó lệnh chủ biết đấy, nhiệm vụ của sư huynh to lớn nặng nề, lúc này không thể dứt ra được.

- Còn tên Điền Bân đó, tâm lang dạ sói, phản phúc bất định, phải cẩn thận hãn đấy.

Chu Quân Ngọc nhíu mày nói:

- Chính Anh ca đã phát hiện điều gì không thỏa đáng sao?

- Phải! Người nghĩ xem, nếu Thuần Vu Khôn lão tặc quả thật đã mời Kim Lão Lão đến thì tại sao còn phải kèm cặp Điền Bân làm gì, sao không mời Thủy Cô Nương và sư huynh đến. Hơn nữa còn khiến cho sư đồ không thể liên lạc gì với nhau?

Thủy Cô Nương liền nói:

- Không sai! Điều này quả thật khiến người khác khó hiểu.

Chu Quân Ngọc nói:

- Bất luận như thế nào bọn ta cứ đi vào bên trong xem đã.

- Cũng được!

Thủy Cô Nương đưa tay vào ngực lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ, hai tay dâng lên cho Lữ Chính Anh nói:

- Đây là dược hoàn có thể dự phòng bốn môn độc trùng và độc dược, mời phó lệnh chủ và nhân viên tùy hành mỗi người uống một viên để phòng vạn nhất.

Tiếp đó lại lấy ra một chiếc khăn tay giao cho Chu Quân Ngọc cười nói:

- Tiểu muội, muội cần phải mang cái này mới được.

- Được!

Chu Quân Ngọc ứng thanh, rồi nói với Lữ Chính Anh:

- Chính Anh ca, các vị tạm thời giữ ở bên ngoài chờ đợi tin tức của bọn muội.

- Ta biết!

- Nếu có nguy hiểm muội sẽ hú lên cầu viện.

Nói xong liền nắm tay Thủy Cô Nương bước vào cánh cổng lớn.

Trong nhà vô cùng yên lặng, hai người không bị ngăn trở gì cũng không gặp bất cứ một người nào, đi suốt qua dãy nhà đầu tiên.

Khi bọn họ tiến vào khoảng sân giữa dãy nhà thứ nhất và dãy nhà thứ hai, Chu Quân Ngọc tỏ ra bất an nói:

- Thủy tỷ tỷ, vừa rồi tỷ tỷ quả thật có nhìn thấy sư muội của tỷ tỷ chứ?

- Phải!

- Tại sao bây giờ một cái bóng cũng không thấy vậy?

Thủy Cô Nương đột nhiên dừng chân nhíu mày nói:

- Ta nghĩ bọn họ có thể ở dãy nhà thứ ba hay là ở hoa viên sau?

Chu Quân Ngọc chăm chú quan sát xung quanh giây lát, rồi dùng chân khí truyền âm nói:

- Trong sảnh đường của dãy nhà thứ hai có mai phục.

Môn hạ của Kim Lão Lão tuy có trò tà môn khiến kẻ khác phải e sợ, nhưng võ công thì tầm thường, Thủy Cô Nương lúc này không thể dùng chân khí truyền âm đành phải ghé sát tai Chu Quân Ngọc nói:

- Vậy bọn ta phải làm sao?

Chu Quân Ngọc vẫn dùng chân khí truyền âm nói:

- Bọn ta giả như không biết, xông thẳng vào bên trong.

Tiếp đó nắm tay Thủy Cô Nương chậm rãi đi vào cổng của sảnh đường, vừa tự nhiên cười nói:

- Theo ta nghĩ, e rằng bọn chuột bọ đó không ở đây nhà thứ ba cũng chẳng ở trong hoa viên.

Có Chu Quân Ngọc bảo hộ, Thủy Cô Nương tuy không sợ nhưng ta lộ địch ẩn, ta ít địch nhiều nên trong lòng vẫn cảm thấy bất an.

Thế nhưng, y thị đã từng trải giang hồ trong lòng tuy bất an nhưng vẻ ngoài vẫn tỏ ra thản nhiên cười nói:

- Lẽ nào muội cho rằng bọn chúng chuồn đi mất hay sao?

- Phải, ta đích xác nghĩ như vậy.

Chưa dứt lời trong bóng tối của đại sảnh đã vang lên tiếng quát sang sảng:

- Đứng lại!

Chu Quân Ngọc cười nói:

- Người nhẩn nại thật giỏi!

Giọng nói sang sảng hùm một tiếng nói:

- Hai nhóc người cả gan thật.

Chu Quân Ngọc đã đoán ra manh mối, bất giác cười nói:

- Hóa ra là người!

Giọng nói sang sảng ngạc nhiên hỏi:

- Người biết lão phu là ai à?

- Nếu người không phải là Thiên Lý Độc Hành Đạo Hoàng Phủ Thuật đã bị Chính Anh sư ca của ta chặt mất một tay thì ta sẽ làm chuyện đó.

- Hóa ra là a đầu thối tha nhà người, chẳng trách nào có cái gan lớn như thế.

Tiếp đó giọng sang sảng gằn hỏi:

- Tiểu cẩu Lữ Chính Anh đó sao không vào hả?

- Giết gà không cần phải dùng dao mổ trâu, đối phó với nhà người chỉ cần ta là đủ siêu độ cho người rồi.

Giọng Hoàng Phủ Thuật cười gian tà nói:

- Cũng được, lão phu thu chút lợi từ người hăng hay.

Tiếp theo, một làn gió nhẹ thoảng đến. Chu Quân Ngọc, Thủy Cô Nương thấy xuất hiện trước mắt mình ngoài một trượng là một bóng người như u linh.

Do vì trong ngôi nhà cổ sâu hun hút ánh sáng mờ ảo, lại thân ở trong sảnh đường nên khiến cho người khác cảm thấy bộ mặt già lão đang nở một nụ cười gian tà của Hoàng Phủ Thuật càng trở nên u ám nặng nề.

Tay phải của y cầm một cái tẩu thuốc bằng thép tinh loại lớn, tay trái đeo găng tay da đen.

Tay trái của Hoàng Phủ Thuật vì thi triển tà công cực độc mà trong lần giao thủ trước đây với Lữ Chính Anh đã bị Lữ Chính Anh chém đứt đến khuỷu tay.

Vì vậy tình huống này bất giác khiến cho Chu Quân Ngọc vừa nhìn thấy liền đề cao giới bị.

Chu Quân Ngọc vừa thoáng suy nghĩ, Hoàng Phủ Thuật cười nhạt nói:

- Đây đúng là thiên đường có nẻo mà không đi, địa ngục không cửa lại cứ vào...

- Bớt lời đi! Ta hỏi người, người không ở lại Vô Địch Bảo mà ở đây làm gì?

- Lát nữa người sẽ biết.

- Ở đây còn có những ai nữa hả?

- A đầu, có một mình lão phu hầu hạ người cũng đủ cho người rồi.

Nói xong, Hoàng Phủ Thuật tiến sát lại cười ha hả nói:

- Tiểu a đầu, người thử thử đoạn của lão xem thế nào...

Chu Quân Ngọc hất trường kiếm lên, chát một tiếng gạt văng tẩu thuốc của đối phương sang một bên, cười nhạt nói:

- Ta tưởng rằng những ngày qua người có tinh tiến gì chứ, hóa ra vẫn chỉ thế.

Hoàng Phủ Thuật ồ lên một tiếng nói:

- Không xong rồi!

Thủy Cô Nương lúc này ghé sát tai Chu Quân Ngọc nói nhỏ:

- Có sư phụ của ta ở đây, tiểu muội hãy cố gắng lên mọi chuyện có ta, muội cứ toàn thần đối phó Hoàng Phủ Thuật lão tặc.

Chu Quân Ngọc gật đầu rồi cười hỏi Hoàng Phủ Thuật:

- Lão nhi, có gì không xong nào?
- Không quan hệ gì đến ngươi!

Thủy Cô Nương cắt lời nói:

- Lão nhi nhà ngươi tại vì tiểu muội ta đây không trúng độc mới nói không xong.

Hoàng Phủ Thuật ngơ ngác rồi nhú mày nói:

- Ngươi là ai?

Chu Quân Ngọc chột thét lên:

- Rắn!

Hóa ra khắp sảnh đường đều có rất nhiều rắn đủ kỳ hình quái trạng, lớn có nhỏ có đang uốn éo bò đến chỗ hai người bọn họ đang đứng.

Thủy Cô Nương nói nhỏ:

- Đừng sợ! tiểu muội làm như không nhìn thấy gì cả, lũ rắn này không dám cắn muội đâu.

Quả thật cái đám rắn bò đến cách bọn họ ba thước thì dừng lại, không những bọn chúng co đầu rút lưỡi lại mà còn tỏ ra có vẻ thuần phục nữa.

Chu Quân Ngọc bật cười nói:

- A! Trông thật vui...

Thủy Cô Nương cười nói:

- Vui à? Nếu không có cách chế phục bọn chúng thì không vui đâu!

Thì nghe một giọng nói dịu ngọt vang lên từ trong bóng tối:

- Ý! Đó là tiếng nói của đại sư tử phải không?

Thủy Cô Nương gật đầu cười nói:

- Không sai! Ta là đại sư tử của ngươi đây. Ngươi có phải là cứu muội Tiểu Đào?

Giọng dịu ngọt lại vang lên:

- Phải! Đại sư tử mau quay về bên này.

Hoàng Phủ Thuật gằn giọng hỏi:

- Tiểu Đào, đại sư tử này của ngươi có phải là Thủy Cô Nương ở cùng với nhị sư huynh Phong Lang Quân các ngươi không?

Một thanh y thiếu nữ tuổi khoảng mười bảy, mười tám chậm rãi đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Thuật cười nói:

- Dạ!

Hoàng Phủ Thuật hừ một tiếng nói:

- Chẳng trách nào bọn chúng chẳng trúng độc, cũng chẳng sợ rắn...

Thủy Cô Nương ngắt lời cười nói:

- Đại thủy đánh đổ miếu Long Vương, người của mình gây khó khăn cho người của mình, thật chẳng hay chút nào?

- Thủy Cô Nương tóm lại ngươi đứng về phe nào?

- Lão nhi nhà ngươi cho rằng ta đang đứng về phe nào?

- Tiểu Đào, mau đi mời sư phụ ngươi lại.

- Lão gia đang nhập định!

Hoàng Phủ Thuật cố ý nói to:

- Việc đã xảy ra quá bất ngờ, sao không lo được chứ!

Rõ ràng Hoàng Phủ Thuật cố ý nói to là muốn làm tỉnh thức Kim Lão Lão đang hành công nhập định không xa đấy.

Và trên thực tế mục đích của lão đã đạt được.

Lão vừa dứt lời thì nghe một tiếng sang sảng từ phòng bên vang lên:

- Chuyện gì thế?

Tiểu Đào vội vàng cất giọng nói:

- Sư phụ, đại sư tử đến rồi!

Hoàng Phủ Thuật gần giọng nói:

- Đồ đệ bảo bối của ngươi đang ở về phe địch, tốt hơn ngươi hãy ra đây!

- Được, ta sẽ ra ngay...

Kim Lão Lão vừa xuất hiện ở sảnh đường thì Chu Quân Ngọc đã gần giọng nói:

- Kim Lão Lão đến không vì việc gì chứ?

Do Chu Quân Ngọc đã cải trang nên Kim Lão Lão không nhận ra, vì vậy nghe xong liền ngỡ ngác hỏi:

- người là ai?
- Ta chính là Chu Quân Ngọc, lão lão còn nhớ không?
- Hóa ra là Chu Quân Ngọc cô nương, thật lâu lắm không gặp! Sắc mặt và giọng nói của Kim Lão Lão có hơi không tự nhiên.

Thủy Cô Nương liền bái lễ Kim Lão Lão nói:

- Sư phụ, đồ nhi thỉnh an sư phụ!
- Được, được! Sư phụ khỏe.

Chu Quân Ngọc nghiêm mặt nói:

- Kim Lão Lão, lời nói ngày xưa còn nhớ không?
- Nhớ, nhớ, đương nhiên nhớ!
- Vẫn nhớ, vậy tại sao lại đi trợ giúp cho Vô Địch Bảo?
- Không giấu gì Chu cô nương, ta có điều khó nói.
- Có phải là trùng ám toán của Thuận Vu Khôn?
- Có thể nói như vậy.
- Vậy thì xin lão lão quay về chính đạo, mọi vấn đề Chu Quân Ngọc chịu trách nhiệm giải quyết.
- Điều này...

Hoàng Phủ Thuật đột nhiên cười nhạt nói:

- Người nghĩ ngây thơ quá!
- Dứt lời liền nhảy tới bên cạnh Kim Lão Lão.

Kim Lão Lão cười nhạt nói:

- Hoàng Phủ Thuật, đừng cho rằng người có giải dược của ta thì không còn sợ gì cả. Không tin thì người cứ đụng thử xem.

Hoàng Phủ Thuật do dự, rồi liền cười gằn nói:

- Kim Lão Lão, đừng quên người phải chịu hai cấm chế song trùng. Ít ra người cũng chẳng uy hiếp được ta.
- Nhưng nếu người bước ra khỏi đây thì một giờ sau người sẽ chết ngay.

Tiếp đó, Hoàng Phủ Thuật cười nhạt nói:

- Huống hồ ngươi vẫn chưa chắc có thể rời khỏi đây.

Kim Lão Lão cười nói:

- Đừng hù dọa ta Hoàng Phủ Thuật, ta đã sáu mươi không sợ gì chết cả.

- Vậy thì chúng ta cùng chết, ta cũng không muốn sống.

Nói xong liền xuất thủ. Hơn nữa chính là cánh tay giả mang găng tay da bên trái.

Rất rõ ràng, Hoàng Phủ Thuật quả như lời Kim Lão Lão nói, tuy y có giải dược của Kim Lão Lão nhưng đối với trò tà môn của Kim Lão Lão vẫn thấy lo lắng trong lòng. Vì vậy mới thi xuất cánh tay giả đó để hy vọng chế ngự đối phương.

Kim Lão Lão võ công tuy tầm thường, nhưng khinh công thân pháp lại rất cao minh. Huống hồ đã sớm phòng bị chiêu này của đối phương. Chiêu này của Hoàng Phủ Thuật xem như là một cú đột kích bất ngờ, nhưng Kim Lão Lão đã tránh được.

Hoàng Phủ Thuật đánh không trúng đã ngay lập tức lão tới truy kích tiếp, vừa nộ quát:

- Hãy để mạng lại!

Chát một tiếng, cánh tay giả của Hoàng Phủ Thuật đã bị trường kiếm của Chu Quân Ngọc gạt đi.

Cánh tay giả của Hoàng Phủ Thuật không những bằng thép tinh mà còn được chế tạo năm ngón tay cử động được.

Vì vậy, Chu Quân Ngọc kịp thời phi thân đến giải cứu cho Kim Lão Lão nhưng bản thân mình lại rơi vào hiểm cảnh.

Tại vì thân thủ của Hoàng Phủ Thuật so với Thuần Vu Khôn không thua kém nhiều, từ sau khi bị Lữ Chính Anh chặt đứt cánh tay lão cho đó là một sự sỉ nhục vô cùng cần phải trả.

Vì vậy những ngày qua để phục thù rửa mối hận, lão đã bế quan khổ luyện, công phu tăng tiến, nhất là cánh tay giả này đã đạt mức độ đặc tâm ứng thủ, không thua gì một cánh tay thật.

Đồng thời do vì cánh tay giả này được đúc bằng thép tính, nên có lúc còn hữu dụng hơn cả cánh tay thật.

Lúc này lão phát huy công năng đặc biệt của cánh tay giả, đã khiến cho Chu Quân Ngọc rơi vào nguy cảnh. Sau cú va chạm Chu Quân Ngọc ngẩn người ra.

Trong cuộc đấu của các cao thủ đầu đàn điều cần tranh giành là tiên cơ, khoảnh khắc Chu Quân Ngọc đang ngẩn người ra thì là một cơ hội quý hiếm đối với Hoàng Phủ Thuật.

Lão liền tận dụng ngay cơ hội hiếm hoi này. Cánh tay trái chụp vào trường kiếm của Chu Quân Ngọc, đồng thời tẩu thuốc bằng thép tinh bên tay phải nhanh chóng điểm vào đại huyết Kiên Tĩnh của Chu Quân Ngọc, rít giọng hét lên:

- A đầu nằm xuống!

Quá bất ngờ, Chu Quân Ngọc thân thủ tuy cao nhưng giờ khắc này đây nàng không còn kịp suy nghĩ hay giữ kiếm gì nữa, vôi bùng kiếm lộn một vòng phồng ra ngoài năm trượng.

Phản ứng của Chu Quân Ngọc tuy nhanh nhưng phản ứng của Hoàng Phủ Thuật cũng không kém.

Chu Quân Ngọc vừa hạ người xuống đất, Hoàng Phủ Thuật đã như bóng theo hình bám theo, vừa lao tới tẩu thuốc đã điểm vào đại huyết Chương Môn của Chu Quân Ngọc.

Do thân thủ của hai bên ngang ngửa với nhau mà Hoàng Phủ Thuật đã chiếm tiên cơ, đồng thời nắm chắc Chu Quân Ngọc vừa hạ người xuống sẽ không kịp biến thức tránh né.

Hoàn cảnh của Chu Quân Ngọc cũng là danh sư cao đồ, lâm nguy bất loạn, nguy cơ vừa phát liền lách nhẹ người đã tránh ngay được cú điểm huyết chết người của Hoàng Phủ Thuật. Cùng lúc thi xuất hiểm chiêu bất ngờ tung tả cước đá xéo vào hông đối phương.

Chỉ nghe rẹt một tiếng, tẩu thuốc của Hoàng Phủ Thuật đã cắt rách phần y phục gần Chương Môn huyết của Chu Quân Ngọc có thể đã trạm vào da thịt.

Nhưng cước lâm nguy phản kích của Chu Quân Ngọc là một chiêu thức liều mình, Hoàng Phủ Thuật đã chiếm thế thượng phong tất không muốn để sát thương địch mà bản thân lại thọ thương, vì vậy mà không thể không lách người tránh né.

Chu Quân Ngọc liền tận dụng ngay khoảnh khắc hoãn chiến này mà nhẩy vọt ra ngoài hai trượng.

Lúc này đám rắn đã bị Kim Lão Lão xua đuổi đi. Cùng lúc trường kiếm mà Hoàng Phủ Thuật đoạt được lúc y phi thân truy kích Chu Quân Ngọc thì y đã thuận tay ném trường kiếm đi, và trường kiếm đã rơi vào tay của Thủy Cô Nương.

Lúc Chu Quân Ngọc phóng ra ngoài hai trượng thì lập tức Thủy Cô Nương đã ném trường kiếm lại thét lên:

- Tiểu muội đón kiếm!
- Đa tạ...

Chu Quân Ngọc vừa mới đón lấy trường kiếm, Hoàng Phủ Thuật đã đứng lúc xông đến.

Chu Quân Ngọc có kiếm trong tay như cá trở về với nước, liền vung kiếm xông lên tấn công. Soạt soạt soạt liên tiếp ba kiếm chặn đứng công thế của Hoàng Phủ Thuật cười nhạt nói:

- A đầu, lão phu không tin người có thể thoát được tay ta.

Hai bên đều dùng nhanh chế nhanh, liễu mạng tấn công nhưng thân thủ hai người đều không kém nhau. Trong lúc này không ai làm gì được ai.

Chu Quân Ngọc xem như mới xuất giang bị đụng độ địch thủ cao minh, tình huống vừa rồi phải được xem là cuộc đụng đầu dữ dội nhất từ trước đến nay của Chu Quân Ngọc.

Vì vậy nàng cơ hồ tung hết cân sức hy vọng có thể sát thương đối phương.

Nhưng công lực của Hoàng Phủ Thuật quá cao mà Chu Quân Ngọc không thể so bì được với Lữ Chính Anh, vì vậy ác đấu năm mươi chiêu hơn mà vẫn không thoát được thế giằng co.

Lúc trận kịch chiến vượt quá năm mươi chiêu, Diệu Thiện lão ni chợt đáp nhẹ xuống cạnh Kim Lão Lão, lạnh lùng nói:

- Kim Lão Lão, người quên lập trường của bản thân rồi sao?

Kim Lão Lão theo phản ứng nhảy lùi ra sau một bước, mới điềm nhiên nói:

- Không đâu!

Diệu Thiện ngơ ngác:

- Vậy tại sao người lại giúp địch nhân?
- Đó chính là lập trường ứng thủ của ta!

Diệu Thiện nộ quát:

- Người dám giỡn mặt với ta ư?
- Ta không phải là nam nhân, đối với một lão ni cũng chẳng có thú vị gì để mà giỡn cả!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>